

Faludy György

A nagy kékség

*A nagy kékség, másként Földközi tenger.
A Lidón s Cannesnál selymes, hosszú fények.
Gibraltár partján halványzöldbe játszik,
beljebb lila és feketésen kékebb.
Cadiz körül színezüst. Nauplionnál
hajnaltájt friss narancslé. Kardamíle
mellett rosé alkonykor. Kalamáta
táján est felé kadarka a színe.
Záránál Windsor-kék. Acél hullámok
telente Málta sziklái alatt,
tarajaik mocskos ingnyak-fehérek,–
de fejünkben a tenger kék marad.*

*Egy filmet is A nagy kékség-nek hívnak.
Ámorgoszon született, rokonszenves
fiú száz méter mélyre tud merülni
a sodrony mentén, úgy, hogy maszkot sem vesz.
Szeretik, híres, szép a felesége.
Gyereket várnak. Egy nap, hirtelen
kifut a vízhez. Beleles a mélybe.
Az asszony jajgat, de ő nem felel.
A bárkánál kiáll a sodrony vége,
a tenger alvóban már szürke-kék.
A nő tudja: nem akar visszatérni.
Aztán nem jön, csak néhány búborék.*

*Az angol, német vagy osztrák azt tartja:
hitvány film, semmit se mond és sóltan,
viszont hellén s olasz fiúk naponta
tízszer teszik TV-re a diszkókban.
Áhítattal, némán, hunyorgás nélkül
lesik a hőst, ki hűtlenül meglépett
s nem kívánt hírt, nőt, örömet vagy áldást.
Delfínekkel játszik most a nemlétben,
áramlatok s halfarkak símogatják
s a kékség könnyű terhét vállra vette.
Azt képzelem: ezért ugrott a vízbe,
de az is lehet, hogy más miatt tette.*

*Mert a fehér faj technikája győzött.
Nem lesz elég kenyér, víz, levegő.
Minél gyorsabban haladunk előre,
annál közelebb a dögtető.
M megbukott minden eszme, elv, elmélet.
Vezéreink tolvajok vagy betyárok.
Múlt és jövő nélkül szemét az élet.
A kultúra romjain varjú károg.
A hit vakhit. A bölcsélet képzelgés.
Eldorádó felé nem indul csónak.
Talán ő tudta ezt s nem kért belőle.
Pár búborékot küldött búcsúzóznak.*

Kardamíle-Budapest, 2000